

Jesu Billede.

Digt af A. Munch.

Rejseren og Slaven.

Rejseren Iberius, hin strenge,

En ond Svedballstid havde mærket

Han saa alene i sit Kammer

Daad hjælper det, at Verdens Herre

Den vandrer kan med funde Lemmer

Og ingen Linderung er at finde,

Forgæves Verdens første Læger

Forgæves bad jeg at paatalde

Men stum blev Himlen, stum blev Jorden,

„En ved jeg, som det kan, o Rejser!“

En Ungling kneled' ved hans Side

„Jeg er din Slave, høje Herre,

„Hil tog jeg, iblandt Slaveflæren,

„Hvad godt kan fra Judæa komme“

„Uren, forogtet er din Stamme,

Den Ungling rørte sig dog ikke

Bortskødt fra Menneskenes Blikke

„Jeg bad om Død, men Livet hængte

„Om en, som vandred' om i Landet

„Herhid vel irangte end ej Rabnet,

„Alt ved at høre om ham, mærked'

Til Galilæa jeg mig stærkte,

Der vandred han i hine Dage

Han kom, Naturen bad i Stilhed

Og mig, den usleste blandt alle,

Jeg raabte til ham: vil du, Herre!

Han rakte ud sin Haand, han rørte

„Ja, jeg var ren! — som nyfødt sprang jeg

Han bad mig tie — bød mig vandre

Jeg vilde følge ham. Da rev mig

„Den gamle saa paa ham med Udren:

Jeg vred imod. Jeg vilde ikke

„Den unge Rejser sagde: „Slave!“

Jeg er for syg til lange Rejser,

„Da giver jeg dig Frihed, Værelse,

„Gaa! — dig skal føre den Senator

Bred til Pilatus med jeg giver,

„Gaa! — dette Haad mig alt opliver!

„Som Herferen det bød, saa stede,

„Bred til Pilatus med jeg giver,

„Gaa! — dig skal føre den Senator

„Omsonst Bolusianus trued'

Han havde tænkt, at fejre kunne

„Men Fæsten kom, og uden Anter

„Hil Anaturen om dem gyste,

„Som Hvalers Hær den om dem snøsted'

„Forbi de for just Hellas's Stove,

„En Rebsel spilde da dem alle,

„Omsonst han søgte glemme

„Du ham kunde fælt, den rene —

„Laa den store Verdensscene —

„Aldrig med den Røst sorttrofelig

De steg i Land, og Jøden blandet'

„Det var saa taust omkring dem alle —

„Der gik en dunkel, bange Anen

Til sidst han kunde ikke længer

„En Olding sad ved Vægens Porte

„Den gamle saa paa ham med Udren:

„Veg Jøser nu fant ned af Hæsten

„Ja, han er død! — udjamred' Slaven —

„Den gamle mæled' ivrig fort:

„Den Stund, han døde, stede Udret

„Og dog steg Sol paa Paastemorgen

„D, han vil fejre end i Døden,

„Imidlertid var Karabananen

„Dens Hæder dog ej stændt' Vænen,

„Pilatus stak for Jesus svare,

„En af de to jeg bringer hjem.“

„Saa raabte Jøser, hær i Røden

„Forsvundet mer og mere

„Saa er det vel bortskjølet“

„Rej“, raabte Slaven Jøser'

„Nu ved jeg, han er oprejst!

„Jeg tror, I rase alle!“

„Men Vægen maa jeg have,

„Om levende, om død.

„Men Vægen maa jeg have,

„Du har dømt — tag nu din Dom!“

„Aldrig med den Røst sorttrofelig

Da — med et — han vaffer, Hanfer —

„Landskødning i Judæa“

„Dig Imperator hilser,

„Men da han læse vil,

„Jesus — den samme Jesus,

„Men No' ham giber Kræfter,

„Altsaa fra Kom kom Slaget!

„Men No' ham giber Kræfter,

„Nu Jesus var korsfæstet,

„Men An' var for den dræbte

„Jesus af egne Landsmand

„Det maatte han tilstaa —

„„Nof“ — afbrød Bolusianus —

„Run et end kunde lette

„Dag streg: „Født mig til Blage

„Hans Legeme forsvandt!

„Saa er det vel bortskjølet“

„Rej“, raabte Slaven Jøser'

„Nu ved jeg, han er oprejst!

„Jeg tror, I rase alle!“

„Men Vægen maa jeg have,

„Om levende, om død.

„Men Vægen maa jeg have,

„Du har dømt — tag nu din Dom!“

„Aldrig med den Røst sorttrofelig

„Hvert Slag jeg sølte i mit arme Hjerte;

„Al ham og hans, at lønne ondt med godt.

Din Straf jeg kan ej have, men jeg vilde

„Det nytter ej, I vil hans Legem følge.

„Men han et Billed' efterlod paa Jorden —

„Jeg sender Kvinden, som den Skaf bebarer.

„Jeg vil til hende gaa — og sejt jeg svarer

„Men han et Billed' efterlod paa Jorden —

„Jeg sender Kvinden, som den Skaf bebarer.

„Jeg vil til hende gaa — og sejt jeg svarer

„Men han et Billed' efterlod paa Jorden —

„Jeg sender Kvinden, som den Skaf bebarer.

„Jeg vil til hende gaa — og sejt jeg svarer

„Men han et Billed' efterlod paa Jorden —

„Jeg sender Kvinden, som den Skaf bebarer.

„Jeg vil til hende gaa — og sejt jeg svarer

„Men han et Billed' efterlod paa Jorden —

„Jeg sender Kvinden, som den Skaf bebarer.

„Jeg vil til hende gaa — og sejt jeg svarer

„Men han et Billed' efterlod paa Jorden —

„Jeg sender Kvinden, som den Skaf bebarer.

„Jeg vil til hende gaa — og sejt jeg svarer

„Men han et Billed' efterlod paa Jorden —

„Jeg sender Kvinden, som den Skaf bebarer.

„Jeg vil til hende gaa — og sejt jeg svarer

„Men han et Billed' efterlod paa Jorden —

„Jeg sender Kvinden, som den Skaf bebarer.

„Jeg vil til hende gaa — og sejt jeg svarer

„Men han et Billed' efterlod paa Jorden —

Vandring i Jerusalem.

Stjult af tætte Stær og Raabe

„Jeg har valgt dig til at følge

„Jeg vil til hende gaa — og sejt jeg svarer

„Men han et Billed' efterlod paa Jorden —

„Jeg sender Kvinden, som den Skaf bebarer.

„Jeg vil til hende gaa — og sejt jeg svarer

„Men han et Billed' efterlod paa Jorden —

„Jeg sender Kvinden, som den Skaf bebarer.

„Jeg vil til hende gaa — og sejt jeg svarer

„Men han et Billed' efterlod paa Jorden —

„Jeg sender Kvinden, som den Skaf bebarer.

„Jeg vil til hende gaa — og sejt jeg svarer

„Men han et Billed' efterlod paa Jorden —

„Jeg sender Kvinden, som den Skaf bebarer.

„Jeg vil til hende gaa — og sejt jeg svarer

(Fortsattes.)

Oversættelse.

Men Vægen var Liber ej lodig,

„Omsonst Bolusianus trued'

Han havde tænkt, at fejre kunne

„Men Fæsten kom, og uden Anter

„Hil Anaturen om dem gyste,

„Som Hvalers Hær den om dem snøsted'

„Forbi de for just Hellas's Stove,

„En Rebsel spilde da dem alle,

„Omsonst han søgte glemme

„Du ham kunde fælt, den rene —

„Laa den store Verdensscene —

„Aldrig med den Røst sorttrofelig

Pontius Pilatus.

I Palastets Marmorsale,

„Ej sin Bragt han kunde nyde,

„Som en Hjort, der søger Vandet,

„Overtalk han Gru tun henter

„Overtalk sig for ham stilled'

„En forgæves han udfender

„Jeg har toet mine Hænder,

„Al, omsonst han søgte glemme

„Du ham kunde fælt, den rene —

„Laa den store Verdensscene —

„Aldrig med den Røst sorttrofelig